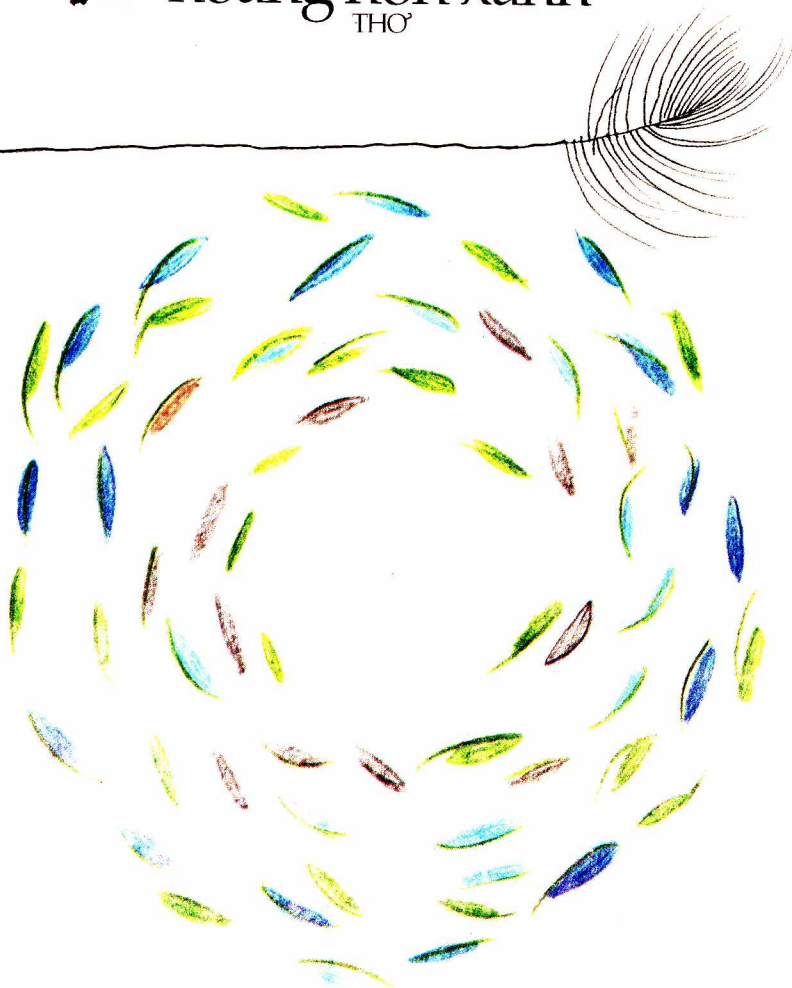

DC870
H407H

HOÀNG PHONG

 hoàng hôn xanh
THƠ

vh

NHÀ XUẤT BẢN VĂN HỌC

TÁC PHẨM CHÍNH:

- Thuở đơn sơ
NXB Phụ nữ
- Hoa bạc đầu
NXB Hội Nhà văn
- Hoàng hôn xanh
NXB Văn học

IN CHUNG:

- Hay nhớ lấy lời tôi
NXB Thanh Niên
- Trời biển anh hùng
NXB Văn học
- Thơ Việt Nam hiện đại
NXB Hội Nhà văn
- Thơ tình thế kỷ 20
NXB QĐND

Hoàng hôn xanh

DC 870
H. 10. 74

HOÀNG PHONG

Thư viện tỉnh Lâm Đồng

DC. 776

Hoàng hôn xanh

Thơ

VN 35771/97

NHÀ XUẤT BẢN VĂN HỌC
Hà Nội - 1997

Trong nắng Ba Đình

Cơn bão số 5 tàn khốc đã gây thiệt hại to lớn về người và của cho đồng bào các tỉnh miền Tây Nam bộ, làm xúc động mạnh mẽ nhân dân cả nước. Bài thơ này được viết tại buổi lễ "Cả nước hướng về đồng bào bị nạn trong cơn bão số 5" do Trung ương Đảng, Quốc hội, Chính phủ và UBTU Mặt trận Tổ quốc Việt Nam tổ chức sáng 13/11/1997 tại Hội trường Ba Đình, Hà Nội.

Con lớn lên trên cồn cát xương rồng
Biển quê con chẳng năm nào không có bão.
Nước mắt con tưởng không bao giờ rơi được nữa
Bao người thân của con sau cơn bão không về !

Thế mà hôm nay dòng lệ lại bỗng nhòa
Lòng muốn khóc không thể nào cất tiếng
Cả Hội trường Ba Đình sáng nay chìm
trong im lặng
Đất nước nghiêng mình thương tiếc
những người con!

Bác Hồ hôm nay lại thêm một lần đau
Biển đã cướp đi những cháu con Bác
bao lần mong gặp
Những học trò của Bác rung rung mái đầu tóc bạc
Sóng bão trời Nam cào xé nắng Ba Đình.

**Con chưa một lần đến mũi Cà Mau
Đến biển Kiên Giang đến dòng Ông Đốc
Chà xát tim con những gì thảm khốc
Ụp xuống đất này - từng đi trước về sau !**

Ơi những bà má mất con,
những người vợ mất chồng
Của những ấp thôn tận cùng đất nước
Hậu Lộc quê con trắng khăn tang năm trước
Xin được gửi tấm áo lành và bát gạo thơm.

Trong đau thương ta tìm sức mạnh hơn
 Như ngày nào cả nước cùng miền Nam đánh giặc
 Con viết những dòng thơ này bên Lăng Bác
 Trong nắng Ba Đình chan chứa nước non...

Mùa thu phố cây bàng

Nhà tôi ở phố Tràng Thi
Phố dài cồn cào nỗi nhớ
Mùa thu cây bàng lá đỏ
Không nguôi một thuở đợi chờ

Chuyện rằng : Kháng chiến Chín năm
Đêm rét, mưa phùn - tháng Chạp
Phố có người con gái đẹp
Tiễn một chàng trai ra đi...

Họ nói với nhau điều chi
Chỉ đêm thắm thì nghe được
Họ trao cho nhau những gì
Chỉ ngọn đèn đường mới biết

Chàng trai ra đi mãi miết
Chiến trường Tây Bắc, Đông Khê
Cô gái dọc ngang vùng địch
Trang thư giấu ngủ len về

Buốt lòng ngỡ cơn gió núi
Lửa nhen từ những dòng thư
Quân thù không sao hiểu nổi
Mất buồn mà đẹp như mơ !

Hoà bình anh không trở về
Đầu phố cờ sao năm cánh
Bật lên chồi biếc cây bàng
Nơi ấm hai người đêm lạnh

Rồi bàng lớn nhanh như thổi
Mặc cho nắng đốt, bão lay
Người phố nặng tình thầm hỏi :
Cây ai ? Đâu chỉ cây này ...

Thế là
Phố tôi từ đây
Trở thành phố của cây bàng
Mùa thu lá như có lửa
Cháy lên nỗi nhớ chàng trai..

1997

Của riêng cha để lại

Của riêng cha để lại
Là chiếc giường gỗ xoan
Cái bàn và tủ đứng
Bốn chiếc ghế ba nan.

Của riêng cha để lại
Căn phòng mười mét vuông
Cha bảo : mình rộng chán
Thương anh em nằm bàn.

Của riêng cha để lại
Chốn ngục tối rừng sâu
Đòn thù còn tím máu
Cha vẫn ngẩng cao đầu

Của riêng cha để lại
Biển rộng và trời xanh
Nơi quyền cao chức trọng
Cha không đánh mất mình !

Của riêng cha để lại
Ngày cuối cùng tiễn đưa
Dòng người dài, dài mãi
Giữa một trời trắng mưa !

Của riêng cha để lại
Thanh thân con bây giờ...

6-1992

Những ngày xuân

Phù Đồng quê em ngày mở hội
Đường làng như mới rửa đêm qua
Cơn mưa Thánh làm ai ướt áo
Nắng long lanh đọng trên khóm tre ngà

Em dẫn anh len giữa dòng người
Tìm lại một thời em làm nữ tướng
Kiệu rồng sơn son, mắt đen đăm đăm
Vàng lọng bay rước cô gái ruộng đồng.

Những chàng trai ngày nào khênh kiệu cho em
Dấu chân in khắp nẻo đường đất nước
Huân chương đầy ngực
Nay tự hào có lớp lớp Tướng - Quân

Giá bây giờ Đức Thánh về quê
Cũng phải khen gái trai làng mình giỏi
Bom Mỹ một thời rơi từng chùm xuống đất này
nhưng không nổ
Lý Công Uẩn trong cung bỗng phá lên cười !

Giá bây giờ Đức Thánh về chơi
Làng không chỉ có cơm nôi to, nôi nhỏ
Mà có cả sữa tươi từ những đàn bò vàng
chân dê nhả nha gặm cỏ
Có hoa sứ, hoa mai rực rỡ vườn nhà

Giá bây giờ sau một nỗi đi xa
Đức Thánh về thăm những ngôi nhà
cao tầng ngói đỏ
Hắn không quên bờ ao và chum nước nhỏ
Cây lộc vùng nơi cất rốn chôn nhau !

Mỗi lần Hội làng là những ngày Xuân
Gái sắc, trai tài làm quân làm tướng
Lại sống với những phút giây đầy tưởng tượng
Bay lên phía trời xa là hình dáng của mình

Anh yêu quê em từ thuở trong nôi
Mẹ anh ru tích làng em lẫn trong giọng hò sông Mã
Để xuân nay trong anh còn có cả
Em dịu dàng hồn hậu giữa đời anh

1997

Mùa xuân sông Hồng

Xanh từ chân đê
Rập rờn ngọn gió
Thở vào mép sông
Màu xanh sóng vỗ

Xanh lên tiếng gọi
Mà không thành lời
Sông có đáp lại
Mà không ngừng trôi

Ngượng ngùng gì thế
Sông Hồng yêu ơi
Nhớ bao mùa lũ
Sức ai đẩy lùi ?

Ta là màu xanh
Dâu bờ ngô bãi
Màu xanh mãi mãi
Lên từ phù sa

Ta là no ấm
Dành cho con người
Từ đêm Tháng Tám
Quặn mình sông ơi

Thôi chào sông nhé
Xuôi về Biển Đông
Còn ta ở lại
Mùa xuân Sông Hồng

1996

Thanh sạch

Đường vào Hương Tích mờ sương khói
Nghe tiếng em cười dẫn lối đi
Bốn bề thoang thoảng hương vây kín
Chẳng thấy hoa nào, chỉ em thôi

Ta leo lên non ta xuống núi
Bồng bênh mây trắng quẩn quít bay
Ta chẳng ước lên kiệu rồng, ngựa tía
Tiếng chuông ngân vang vọng núi rừng
Nỗi khát khao bao lần cõi mộng
Mái chèo khua Suối Yến khuấy mặt sông

Chỉ một ngày thôi, tựa trăm ngày
Bông hoa hen nở đợi trên tay
Bụi đời rũ hết, em thanh sạch
Trong xanh dòng suối nước dâng đầy

1993

Trong gió

SỞ VĂN HOÁ - THỂ THAO VÀ DU LỊCH
THƯ VIỆN TỈNH LÂM ĐỒNG

PHÒNG ĐỊA CHỈ

DC. 776 /15

Ngọn đèn chập chờn run trong gió
Mưa nghiêng nghiêng trời buốt ngà ba
Chén nước - lòng đêm hương nóng lạ
Chị thành bè bạn nỗi gần, xa

Hai mươi năm, già từ nhà máy
Ngọt ngào chất đắng chén cỏn con
Một chút còn đây ngời nơi đây
Thành bão xua tan những lúc buồn !

Giấu một ánh sao trong khoé mắt
Nhu ngày tấm áo chị còn xanh
Soi đến miền sâu đời hư thực
Con gió rung lên vãn đầu cành.

THƯ VIỆN KHOA HỌC TỈNH LÂM ĐỒNG
PHÒNG ĐỌC TÔNG HỢP

VN 3577A/98

1989

Lá rơi

Lá rơi lá rơi
Như bông một lời

Lá đã xa trời
Lá đã lìa đời
Lá về với đất
Xin đừng giẫm đạp
Mà thân lá nát
Mà lòng lá đau

Lá từng xanh biếc
Mát che mái đầu

Lá thầm thì hát
Những chiều bên nhau...

Lá rơi lá rơi
Cành đâm chồi mới
Cho biếc lá xanh
Rợp đường, mát lối..

Lá rơi, lá rơi !

Cùng bạn uống rượu trên chiếu Nga Sơn

Tôi chưa quen uống rượu
Cùng bạn ngồi sáng nay
Chiếu Nga Sơn vừa trải
Nghiêng nghiêng trong ánh ngày

Chiếu nồng nàn mùi cỏ
Lăn tăn sóng đồng xa
Bàn tay ai khéo dệt
Hồn xóm thôn quê nhà.

Bồng bênh trong hương chiếu
Men rượu mềm trên môi
Chén bạn mấy lần cạn
Chén tôi lần đầu vui.

Tôi rứt rề nhấm nhí
Hoá thành ông mặt trời ;
Bạn càng uống càng khát
Thanh thảo bên nhịp đời

Rượu vào lời không ra
Điều bạn khác người ta
Nhưng đâu đây tiếng nói
Vọng về từ thăm xa...

Bạn lắng nghe gì đấy
Con chim nào hót ca,
Đâu tiếng thật, tiếng giả
Mất bạn sao lệ nhòa ?

Kìa ! Bạn mê hay tỉnh
Tôi hoá thành người say
Chiếu Nga Sơn còn mới
Đất trời say quay, quay...

1997

Tiền bạn

Nhà anh kín cổng cao tường
Anh đi xe hồng ngựa tía
Cầu kiều sang anh vẫn bắc
Tôi chưa một lần đến thăm.

Tình ta dằng dặc thảng năm
Biển trưa đuổi bắt con còng
Rủ nhau lên đường - trốn mẹ
Hành quân miếng sắn cùng ăn.

Hôm nay lần đầu đến thăm
Ngờ đâu cũng là lần cuối
Anh ơi, tôi người đến trước
Bên anh trút hơi cuối cùng
Đôi mắt anh mở trừng trừng
Nghẹn ngào tay run tôi vuốt...

Thôi, anh yên lòng đi trước
Hẹn nhau ở cõi đời trong !

1995

Cái nhìn của anh

*Người cương nhìn lên
Người trực nhìn thẳng
Người dốt nhìn ngang
Người gian nhìn xuống*

Sao anh không nhìn tôi
Mà cứ nhìn xuống đất ?
Đất thấy gì đâu
Hay anh giấu điều bí mật ?

Cái nhìn của anh sợ thật
Lòng tôi như chiếc bánh đã bóc
Như cánh đồng khao khát
Đón chờ dòng nước mát...

Sao anh cứ nhìn xuống đất ?
Hay anh giấu điều bí mật... ?

Với My Châu

Một phút xiêu lòng với ái ân
Đêm dài dân tộc những nghìn năm

Nhẹ tên lông ngỗng lời trắng gió
Đôi vai áo vải gánh nghìn cân

1996

Với Hồ Quý Ly

Thành quách làm chi, hỡi Tây Đô
Binh hùng, tướng mạnh giặc tràn bờ
Lòng dân luỹ thép ngoài tầm mắt
Nỗi đau dân nước
Đế vương Hồ !

1996

Đời

Trăng lặn, trăng lại lên
Gió ngừng, gió lại thổi
Sông kiệt, sông lại dâng
Ngày tàn, ngày lại rạng

Luật trời là như thế
Nghìn năm tiếp nghìn năm
Chỉ đời ta không lại
Ấm bàn tay đang cầm

Em ơi, đừng buồn nhé
Cứ là sông dâng đầy
Cứ là cơn gió nổi
Đời qua, không qua đời.

1994

Ghế đá

Ghế đá sương đêm lạnh lẽo
Nhưng ai từng ngồi đây ?

Đã chia tay
hay còn đoàn tụ.
Ghế đá
như một chứng nhân
của bao số phận
chất đầy mơ ước
nặng lời Oán, Ân..

Ghế đá
cuối cùng giữ lại
cho mình
một khối cô đơn !

1994

Ai say

Ai say nghiêng ngả sớm chiều
Đầy vơi có uống bao điều đắng cay :
Ngoài kia
em bé chìa tay
tả tôi manh áo
thân gầy tả tôi !

Lòng anh muối xát, em ơi
Đường đi gần cuối, nợ đời chưa xong.

1990

Trắng Đen

Trên đầu tóc trắng tóc đen
Từ đen đến trắng bao phen mệt nhoài
Đen cho ai, trắng vì ai ?
Núi cao, biển rộng, sông dài... những đâu !
Thôi em đừng kể anh sầu
Đời vui đâu phải nhuộm màu trắng đen.

1993

Đau riêng

Con đường tôi đi chẳng thấy quen
Mỗi lần bước tiếp gặp ghềnh thêm
Sỏi trơn
Đá cứng
Vương gai góc
Vấp ngã lần nào cũng đau riêng !

1992

Phố quen

Phố vừa đi đã hết đường
Lối quen đây ấp bốn phương gọi về
Dù xanh nghiêng nón trắng che
Tai nghe nhạc róc, tai nghe đàn bầu
Mắt đen em dõi về đâu
Niềm vui lên tiếng nổi sâu lặng im.

Cân

Bác cân cho tôi với nào
Cân thì nhỏ xiu, trời cao đất dày
Cuộc đời nặng mấy ngọt, cay
Mấy trong
Mấy đục
Mấy ngày
Mấy đêm ?

Kim bàn nghiêng ngả, ngả nghiêng
Làm sao cân được nổi riêng lòng người

1991

Mật ta vay

Trái đất

Quả ngọt của đời

Chúng ta

như đàn ong

bám vào hút mật

Trái đất

chỉ còn như quả chanh vắt kiệt

Bao giờ

trả đất

mật ta vay ?

1991

Giao thừa

*Năm nào cũng vậy, đêm 30 Tết, rất đông anh em
đạp xe xích lô - tụ tập dưới mái hiên phố Tràng Thi
(Hà Nội) để đón giao thừa và sau đó lên đường
phục vụ bà con...*

Mái hiên ghé tạm là nhà
Xuân ai đến đó cũng là xuân ta
Giao thừa vịn đỏ cành hoa
Xe bon có bạn, giờ ta có đoàn

Tiếng cười như tiếng xuân sang
Niềm vui từ buổi nắng chang, mưa chiều
Đón, đưa thương lắm yêu nhiều
Đường quen mà cũng bao điều ngổn ngang

Thuốc đây khói trắng mơ màng
Rượu đây xin chớ nhớ nhàng mà say
Hương nhà mứt ngọt gừng cay
Đợi Nàng Xuân đến cầm tay lên đường...

1993

Về với biển

Mấy chục năm đi xa, nay lại về với biển
Biển có nhớ tôi không mà sóng bạc đầu
Tôi mang biển vào những cánh rừng xanh biếc
Lá xạc xào ngờ sóng vỗ đêm sâu

Biển đến với tôi khi trong lòng cạn hẹp
Cánh buồm căng mà chẳng đến bờ
Khi cuộc sống thường ngày lạnh nhạt
Gặp bất bằng có lúc thờ ơ

Biển quê hương nghìn năm vỗ mãi
Cứ biếc xanh như đáy không cùng
Đi gần trọn đời người nay trở lại
Tôi ôm vào lòng một thuở trẻ trung

1988

Giao cảm

Đồng hồ nhà ai đêm khuya ngân
Như bước đi ngày cuối đến gần
Như nhịp thở muôn đời giấc ngủ
Tiếng trở mình đêm ai phân vân

Đồng hồ nhà ai đêm khuya ngân
Tiếng trong như tiếng nụ náy mầm
Gọi bàn chân vội ai bước gấp
Nhập dòng đời gõ nhịp ngoài sân.

1992

Sóng

Con sóng xanh giấu trong mình mơ ước
Từ khơi xa lừng lững chạy vào bờ
Rồi vội vã tung lên thành bọt trắng
Để trời cao cũng tiếc ngẩn ngơ !

1991

Tôi

I

Đã sang lốm đốm sắc vàng
Mà sao lá vẫn ngỡ ngàng trời xanh !

II

Bây giờ tôi vẫn là tôi
Sương giăng để lại, nắng nôi đem về !

Mộ mẹ

Mẹ nằm giữa cồn xa lắc
Ba năm con đón mẹ về
Có mẹ trong lòng đất mẹ
Thầm thì ôm ấp bóng tre.

Cả đời một túp nhà tranh
Vải nâu tấm áo chẳng lành.
Mồ hôi con làm gạch vữa
Xây nên thành quách mẹ nằm

Mẹ ơi, một đời vách nứa
Kiếp này mới hết kiếp xưa !

1991

Trong tiếng chuông chùa

Đưa vợ về cõi vĩnh hằng
Đón mùa mưa dầm tái tê
Khổ đau tìm nơi chia sẻ
Anh đi bên tôi như mê !

Cây mía tím đời làm gậy
Khăn tang như dải thắt lòng
Tùng bậc - anh vào cửa Phật
Trên đầu một mảnh trời trong.

Vợ đã xa rồi còn con
Trong anh : nửa đau, nửa mất...

Lối đi sương mờ hư, thực
Chuông chùa không vợ cô đơn !

2-1993

Đưa tiễn nhà thơ Hồ Dzếnh

Đưa tiễn anh về, bạn bè đông
Huyết sâu như khoảng trống trong lòng
Nỗi đau *Quê ngoại, Chân trời cũ*
Về đắp mộ anh đất tím buồn !

14-8-1991

Thơ *Hoàng Phong*

Điều anh sợ nhất

Em hỏi : trên đời này
Anh sợ gì nhất
Nghèo đói, hay bất công
Lưỡi gươm, hay xiềng sắt ?

- Em ơi, anh sợ nhất
Là khi không biết khóc
Là khi không biết cười !

Ngày ấy

Con đường nào mà không vấp ngã
Xin đừng cúi xuống vì đau.
Cuộc đời còn có phen chảy máu
Hãy dành cho ngày ấy ngẩng cao đầu !

1992

Bãi Cháy

Bãi Cháy mà không có lửa
Dưới chân em sóng vỗ trắng bờ...

Lửa em lấy hết rồi, đâu còn nữa
Để lại biển trời ngẩn ngơ !

Em nhớ

Em ở trong kia gởi nhớ ra
Em bảo : mùa xuân nhớ Ngọc Hà
Mùa hè nhớ sáu gõ mái nhà
Mùa thu xạc xào cây trút lá
Mùa đông rét như cửa da..

Em ở trong kia gởi nhớ đi
Em nhớ bốn mùa hay nhớ chi ?

1986

Gửi lại

Em đi rồi sao
Chỉ còn gửi lại
Cho anh lời chào.

Chỉ còn gửi lại
Nắng trưa nồn nao
Gió chiều trống trải

Chỉ còn gửi lại
Tóc hờ bờ vai

Chỉ còn gửi lại
Một mai, một mai ?...

1991

Lá phong vàng

Lá phong vàng
Đường làng goócki
Ngày xa nước
Anh dành cho em

Em ép lá vào trang vở
Tháng năm
Ấp ủ
Màu vàng tươi
Phập phồng
Hơi thở
Mùa thu nga

Ngày ấy
Em chưa biết chờ
Em chưa biết nhớ
Em chỉ biết cười
Với lá vàng tươi !

Bây giờ
Em đã có chồng
Tay bồng tay mang
Lá phong vàng vẫn tươi vàng
Phập phồng
Trang vở.

Lá phong vàng
Đường làng Goócki
Bốn mùa anh đi
Xao xác...

7-1991

Hoàng hôn xanh

Nắng trốn nửa chân đê
Cỏ một màu xanh ngắt
Chiều nào tôi cũng gặp
Cô gái đợi người yêu

Cô mặc áo màu đỏ
Tóc bay trong gió bay
Bồn chồn ngồi lại đứng
Lòng cô ai đó hay

Tôi đoán : người cô đợi
Là chàng trai cô mơ
Nên mưa to, gió lớn
Cô vẫn đến, vẫn chờ.

Tôi đoán : lúc gặp nhau
Họ hôn nhau say đắm
Ngọn cỏ cũng cúi đầu
Trước tình yêu trong trắng.

Nhưng rồi đến một chiều
Và cũng từ chiều ấy
Tôi không còn được thấy
Cô gái đợi người yêu !

Cô đi đâu, về đâu
Đang cười, hay đang khóc
Cặp bến hay chia xa
Có bao giờ hẹn gặp ?

Tôi chỉ còn biết hỏi
Gió và cỏ chân đề...

Long Biên 1994

Em trao

Em đã trao anh ngọt ngào
Em đã trao anh lửa ấm
Em đã trao anh hờn giận

Em sẽ còn trao gì cho anh
Vực thẳm
Hay trời xanh ?

1991

Con đường sang em

Con đường xưa dẫn anh sang
Nay như dải lụa mịn màng ánh lên

Lạ chưa, khúc khuỷu thì quen
Phải tron lại sợ bước trên gập ghềnh...

1991

Không thấy được

Soi đáy hồ
Thấy trời cao
mây
mưa
nắng
và
em ngồi bên anh
im lặng
gợn sóng đưa..

Soi đáy hồ
Thấy ngày nay
ngày xưa...

Riêng em đang nghĩ gì về anh
Không sao thấy được !

1992

Bản khoản

Soi gương
áo quần sắc sỡ
em thấy mình
đẹp như trong mơ...

Nhưng
có những điều
thầm kín
lấy gì soi bây giờ ?

1991

Tím trời

Quê anh - biển gọi em về
Sóng xanh đón sáng, Hòn Mê tiễn chiều
Mái đền Độc Cước phong rêu
Cô Tiên gió nói bao điều với em...

Em về trước lạ sau quen
Đường xưa Trống Mái gió lên rồi bời
Lúa đôi ai tạc vào đời
Để em khao khát tím trời lúa đôi !

1994

Nhìn em

Nhìn em mùa xuân
có bông hoa thắm

Nhìn em mùa hè
có dòng sông mát

Nhìn em mùa thu
đôi mắt trong xanh

Nhìn em mùa đông
có ngọn lửa ấm

Nhìn em suốt đời
Anh thêm năm tháng

1989

Lời trái sầu riêng

Đừng chê em sẵn sùì
Đừng ngại em gai góc
Da em sém nắng trời
Lòng em đầm hương đất
Màu phù sa bồi đắp
Con gió chướng trở về

Những chiều mưa tràn trề
Những trưa khô nứt nẻ

Ai chê em sần sùi
Ai ngại em gai góc
Em chẳng buồn, chẳng khóc
Để giữ trọn hạnh phúc !

Đêm anh nghe tiếng rơi ⁽¹⁾
Có giạt mình thẳng thốt
Em lén vào đánh thức
Anh ôm cả trời hương
Có nghe em rạo rức

Anh có lên thiên đường
Anh có xuống địa ngục
Trong tình em ngầy ngất
Mùa nóng lạnh vện tròn

Đừng ngại em gai góc
Đừng chê em sần sùi
Em - trái tim không vỡ
Đập cho anh, cho đời

Lái Thiêu - 1990

(1) Trái sầu riêng chỉ rụng vào ban đêm

Đường chiều

Chẳng bao giờ ta nguôi nghĩ về nhau
Anh thương em
Suốt một đời nặng nhọc
Anh muốn gánh cho em mà không được
Anh nhận hết buồn
Em chẳng thêm vui

Đường ta đi
Nặng đổ chiều rồi

1996

Cõi mộng

Sáng vào Bích Động
Thấp mấy tuần nhang
Núi cao đá dựng
Mờ trong sương giăng

Giữa Ngũ Đài Sơn
Hồn nhuộm xanh rờn
Kiệu rồng tạc đá
Rước ai lên non ?

Đá nằm là đá
Gỗ vào chuông ngân
Tiếng trầm của đất
Tiếng xanh của rừng

Trưa ra Ninh Hải
Bóng đa trăm năm
Thuyền như lá chảy
Tam Cốc ta lên !

Hương lúa hương sen
Bồng bênh sóng nước
Ào ạt mạn thuyền
Em cười khúc khích

Ba lần xuống nước
Ba lần lên trời
Tiếng ai như sấm
Rồi như mưa rơi

Ta lạc vào nơi
Nàng chờ ai đó ?
Cung đình nguy nga
Quanh bờ sóng vỗ

Bụi đời tan hết
Thực mà như mơ...

1995

Thực và mơ

Gặp em nơi Đầm Sen
Hương đâu đây ngào ngạt
Lại thấy ngời ánh mắt
Ngỡ đêm Xuyên Mộc về...

Ôi, Xuyên Mộc, Xuyên Mộc
Hơn một lần em khóc
Hơn một lần em cười
Thôi qua rồi lắm lẽ
Những đêm dài lang thang

Dòng suối trong em tắm
Ngọn gió lành em hong

Nay gặp em Đầm Sen
Hương bay bay ngào ngạt
Một trời thu bát ngát
Em đi vào đêm thơ
Em đi vào đêm mộng
Đời thực mà như mơ
Ôi ! Sao em lại khóc
Không nói được thành lời
"Những cánh hoa xơ xác
Đang lang thang ngoài đời..."

1986

Gặp ở Sài Gòn

Em gửi lại mùa đông thời thơ bé
Đêm ôm chăn thao thức Sài Gòn
Mưa dầm dề gặp cơn bất chợt
Bóng mây qua nhà say nắng chói chang

Anh gặp em trên đường Nguyễn Huệ
Bạch Đằng lên gió rối tóc thề
Như buổi nào ngát hương đường Bà Triệu
Em hẹn hò riu rít dưới hàng me

Làn da tuyết lặn vào nắng gió
Mắt Hồ Gươm thấp thoáng bên Nhà Rong
Hẻm Bàn Cờ đi về bỗng nhớ
Tiếng chuông chiều Ngõ Huyện lối sang

Dáng yếu điệu như là cảnh liễu
Tiếng đàn nào trong giọng em thưa ?
Giữa những dòng khói xanh, nắng đỏ
Em như ngọn gió đầu mùa.

Áo em trắng - đầu nào bám bụi
Như tấm lòng trong của mẹ cha
Niềm kiêu hãnh với ai xa lạ
Em chút chắm hương sắc vườn nhà

"Từ thuở mang gươm đi mở nước
Nghìn năm thương nhớ đất Thăng Long"⁽¹⁾
Em gặp hồn ai về trong mộng
Và tiếng gươm khua dậy cõi lòng

1991

(1) Thơ Huỳnh Văn Nghệ

Phan Thiết

Phan Thiết trưa nồng hơi mặn
Trĩu lòng ngọn gió ven sông
Phả vào hồn tôi ẩm ướt
Tôi nghe những tiếng thì thầm

Ngọn dừa múa giữa trời xanh
Theo nhịp đàn thuyền - tiếng máy
Rung rinh khung trời nắng nhảy
Gió lên cát đuổi rào rào

Anh đánh rơi đâu chiếc áo
Nắng xiên sém nửa lưng trần
Cái dáng như là tháp dựng
Cái màu như màu trời nung

Con ghẹ mai như môi đỏ
Con thu chắt gửi cho người
Trái dừa xanh em vừa bỏ
Nước non ngọt lịm, em mời.

Phan Thiết một lần tôi đến
Thuyền chưa ra biển mà say
Ai chưa một lần hò hẹn
Mà lòng tôi ở lại đây !

1991

Đồng Hới

Đây là nơi trời biển hẹn hò nhau
Mây trắng sóng xanh dập dờn sớm tối
Như anh với em nửa đời tóc rối
Nửa đời đi chưa hết Cầu Dài
Chưa hết bến chờ, bãi đón
Hàng dừa xanh xoã bóng đôi vai

Em lên tầng lầu thứ mấy
Lắng nghe tiếng gọi trời cao
Từ đổ nát xây thành phố mới
Có như ai chóng mặt thuở nào !

Em vẫn dịu dàng như ngày ấy
Bát cháo quê hương ớt đỏ nồng cay
Nước suối Bang sủi tăm như rượu trắng
Chẳng phải men nồng mà say !

Anh trở lại nơi anh ở lại
Thuyền đèn Bảo Ninh chấp chới đầu sông
Tiếng máy ra khơi hay là tiếng sóng
Thành phố soi gương bên biển bên đồng.

1991

Qua cầu Long Biên

Anh đưa em qua cầu
Của một thời khói lửa
Của một thời thanh xuân
Của một thời thương nhớ

Người vẫn đi vẫn đi
Cầu vẫn đưa vẫn đón
Phơi mình dưới nắng mưa
Những nhịp dài, nhịp ngắn !

Khúc sông nào nông sâu
Dòng nước nào trong đục
Để em soi lại mình
Để anh tìm lại sức ?

Bãi ngô giờ xanh mướt
Lối quê hương đi về
Một trời cao Ái Mộ
Một tiếng trưa Bồ Đề

Bao năm rồi - vẫn thế
Những sáng mờ sương giăng
Những chiều vàng bóng nắng
Song hành cùng Chương Dương

Cầu vẫn đưa vẫn đón
Ai rút ván đầu em
Chân trời ta đã hẹn...

1997

Một thoáng giữa đời

Đưa tiễn con tàu đi trong mưa
Lòng tôi trở lại nẻo đường xưa
Em về Thổ Ngọa tôi về với
Sóng vỗ bờ Gianh ấp nắng trưa

Bát nước chè xanh dãi nắng nôi
Em ngồi quạt gió đuổi mồ hôi
Hàng cây thốn thức nghe trong lá
Ánh mắt nghiêng nghiêng nón Ba Đồn

Chỉ có vậy thôi - thoáng giữa đời
Vấn vương năm tháng lúc đầy vơi
Nửa đường gặp lại xanh nẻo ấy
Lầm lũi con tàu lại đôi nơi !

1988

Thành phố mỗi lần tôi đến

Thành phố mỗi lần tôi đến
Vẫn như một mối tình đầu
Buồn, vui, giận hờn, hò hẹn
Đắm mình trong nắng mưa mau

Tà áo em như chớp trắng
Như đôi cánh vỗ trời mai
Như cơn gió lửa bụi bặm
Dẫu còn cay mắt hôm nay

Tựa vào vai con má khóc
Mùi vôi vữa mới thơm nồng
Căn phòng mệnh mông trời đất
Như là một thuở ước mong !

Ai qua Ngã Sáu, Ngã Năm
Bước chân có về một ngã
Ánh đèn bùng lên rực rỡ
Nỗi đau day dứt bóng mờ !

Thành phố mỗi lần tôi đến
Lại như một sự tình cờ
Bãi xưa thắm màu hoa nở
Mất người lấp lánh ước mơ...

TP. Hồ Chí Minh 5-1995

Xanh biếc phía sau

Cho tôi về tuổi đôi mươi
Lớp măng tơ mịn màng trên má
Âm thanh ồ ồ giọng nói
Đôi mắt nhìn đời bề bộn lại như không
Ngọn gió thoả thuê, tung tẩy trên đồng...

Cho tôi về một thuở của tôi
Thời gian qua đi mà không tiếc
Không gian che đi mà vẫn say
Nghe ai nói cũng là chân lý
Tôi mãi mê khao khát tháng ngày !

Đừng cho tôi là kẻ thơ ngây
Tôi giữa cổ như thợ cày khát uống
Có ngụm ngọt, ngụm cay, ngụm đắng
Để hôm nay khôn lớn làm người

Để hôm nay
Về lại tuổi đôi mươi
Tôi không ngoảnh mặt đi khi gặp cái nhìn đắm đuối...

Đi với cuộc đời trong nắng mùa thu
Tôi ước trọn nghe tiếng chim kêu bốn mùa đầy ắp
Nhưng là tiếng con chim thật
Nghe long lanh sương đọng mái đầu !

Tôi giật mình
Trời xanh biếc phía sau...

1990

MỤC LỤC

Trong nắng Ba Đình	5
Phố cây bàng	7
Cửa riêng cha để lại	10
Những ngày xuân	12
Mùa xuân sông Hồng	14
Thanh sạch	16
Trong gió	17
Lá rơi	18
Cùng bạn uống rượu trên chiếu Nga Sơn	19
Tiến bạn	21
Cái nhìn của anh	23
Với Mỹ Châu	24
Với Hồ Quý Ly	25
Đời	26
Ghế đá	27
Ai say	28
Trắng đen	29
Đau riêng	30
Phố quen	31
Cân	32
Mật ta vay	33
Giao thừa	34
Về với biển	35
Giao cảm	36
Sóng	37
Tôi	38

Mộ mẹ	39
Trong tiếng chuông chùa	40
Đưa tiễn nhà thơ Hồ Dzếnh	41
Điều anh sợ nhất	42
Ngày ấy	43
Bãi Cháy	44
Em nhớ	45
Gửi lại	46
Lá phong vàng	47
Hoàng hôn xanh	49
Em trao	51
Con đường sang em	52
Không thấy được	53
Băn khoăn	54
Tím trời	55
Nhìn em	56
Lời trái sầu riêng	57
Đường chiều	59
Cõi mộng	60
Thực và mơ	62
Gặp ở Sài Gòn	64
Phan Thiết	66
Đồng Hới	68
Qua cầu Long Biên	70
Một thoáng giữa đời	72
Thành phố mỗi lần tôi đến	73
Xanh biếc phía sau	74

Hoàng hôn xanh

Thơ Hoàng Phong
Nhà xuất bản Văn học - 1997

Chịu trách nhiệm xuất bản
LỮ HUY NGUYÊN
THUYẾT TOÀN

Chịu trách nhiệm bản thảo :	NGUYỄN VĂN LỮU
Biên tập :	NGUYỄN THỊ HẠNH
Bìa :	VĂN SÁNG
Trình bày :	ĐOÀN LAM
Đọc bản in thử :	TÁC GIẢ

In 1000 bản, khổ $14,5 \times 20,5$ tại X.N.in X15
Số đăng ký kế hoạch xuất bản 18/1028
In xong và nộp lưu chiểu tháng 12 năm 1997

HOÀNG PHONG

hoàng hôn xanh

THƠ

